

Súd: Okresný súd Rimavská Sobota
Spisová značka: 12C/230/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912213252
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Margita Žilková
ECLI: ECLI:SK:OSRS:2014:6912213252.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rimavská Sobota samosudcom JUDr. Margitou Žilkovou v právnej veci žalobcu: Pohotovosť, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO 35807598, zast. Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4 proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13 o náhradu škody a nemajetkovej ujmy takto

rozhodol:

Žaloba sa **z a m i e t a**.

Žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca podal na súd dňa 27. 09. 2012 žaloby, ktoré boli vedené pod spisovými značkami 12C/230/2012, 12C/275/2012, 16C/189/2012 a 16C/230/2012. Vo všetkých týchto veciach sa domáhal na žalovanom zaplata n á h r a d y š k o d y a n á h r a d y n e m a j e t k o v e j u j m y p o d ľ a z á k o n a č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žaloby odôvodnil tým, že postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu proti dlžníkom. Po podaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie mal exekučný súd rozhodnúť o žiadosti do 15 dní od jej doručenia, pričom exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Súd však rozhodol o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia až po uplynutí zákonom stanovenej doby.

Uznesením zo dňa 01. 08. 2014 č. 12C/230/2012-25 súd uvedené veci spojil na spoločné konanie ďalej vedené pod spisovou značkou 12C/230/2012, keďže všetky sa týkajú tých istých účastníkov a právne a skutkovo spolu súvisia.

Žalobu vo veci 12C/230/2012 (pred spojením) odôvodnil tým, že postupom podľa § 38 a nasl. Exekučného poriadku navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu proti dlžníkovi O. E.. Vec je vedená u exekútora pod č. R. XXXX/XXXX. Po podaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie mal exekučný súd rozhodnúť o žiadosti do 15 dní od jej doručenia, pričom exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Súd však rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia až 21. 07. 2011, hoci konanie začalo 19. 06. 2009, teda k rozhodnutiu o žiadosti došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 762 dní). Z dôvodu nesprávneho úradného postupu mu postupom súdu vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutím o nej, a to 70,- eur na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, 40,- eur na udržiavanie a správu informačného systému a 15,- eur na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde, spolu 125,- eur. Táto suma by ho nezaťažila, ak by exekučný

súd postupoval správne. Ďalej si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.405,13 eur počítajúc alikvótnym pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania na základe aplikácie doktríny ústavného súdu, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadostučením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Ak by exekučný súd rozhodol v zákonnej lehote, mohol uskutočniť rad iných krokov k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti pohľadávky. Uvedenú sumu uplatňuje ako primeranú náhradu za vnútorné zásahy do spoločnosti, m. i. ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaný však na žiadosť pozitívne nereagoval.

Žaloby vo veciach pôvodne vedených pod č. 12C/275/2012, 16C/189/2012 a 16C/230/2012 odôvodnil tak isto ako vo veci 12C/230/2012 s nasledovnými rozdielmi:

Vo veci 12C/275/2012 ide o dlžníka S. E. a vec je vedená u exekútora pod č. R. XXXX/XXXX. Súd však rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia až 05. 10. 2010, hoci konanie začalo 24. 07. 2009, teda k rozhodnutiu o žiadosti došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 438dní). Mimo rovnako uplatnenej náhrady majetkovej škody 125,- eur za náklady spojené s jeho činnosťou uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy 807,67 eur tiež počítajúc alikvótnym pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania.

Vo veci 16C/189/2012 ide o dlžníka R. G. a vec je vedená u exekútora pod č. R. XXXXX/XXXX. Súd však rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia až 30. 01. 2011, hoci konanie začalo 02. 11. 2009, teda k rozhodnutiu o žiadosti došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 454 dní). Mimo rovnako uplatnenej náhrady majetkovej škody 125,- eur za náklady spojené s jeho činnosťou uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy 837,18 eur tiež počítajúc alikvótnym pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania.

Vo veci 16C/230/2012 ide o dlžníka G. D. a vec je vedená u exekútora pod č. R. XXXX/XXXX. Súd však rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia až 18. 11. 2010, hoci konanie začalo 13. 08. 2009, teda k rozhodnutiu o žiadosti došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 462 dní). Mimo rovnako uplatnenej náhrady majetkovej škody 125,- eur za náklady spojené s jeho činnosťou uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy 851,93 eur tiež počítajúc alikvótnym pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania.

Na pojednávanie sa zástupca žalobcu nedostavil, doručenie predvolania mal vykázané, a preto súd pojednával v jeho neprítomnosti. Žalobca síce navrhol zrušenie nariadeného pojednávania a prerušenie konania (tento návrh na prerušenie konania bol zamietnutý osobitným rozhodnutím), uvádzané dôvody však súd nepovažoval za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania, a preto súd pojednával v neprítomnosti žalobcu resp. jeho zástupcu.

Žalovaný sa vo všetkých veciach (pred spojením) na výzvu súdu písomne vyjadril a žiadal žaloby ako neopodstatnené v celom rozsahu zamietnuť. Podľa jeho názoru podanie (žaloba) je zmätočné, keď chýbajú základné údaje o exekučnom konaní a tiež nie je zrejmé, či si žalobca uplatňuje právo z titulu nezákonného konania alebo z titulu nesprávneho úradného postupu. Nárok považuje za predčasne uplatnený na súde, lebo podľa zákona č. 514/2003 Z. z. sa poškodený môže domáhať práva na náhradu škody až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, avšak tým, že žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť, nebolo predbežné prerokovanie podaných žiadostí. Postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí, nemôže byť nesprávnym úradným postupom. Tiež nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, lebo nezákonnosť rozhodnutia by musela byť konštatovať príslušným orgánom, ktorý by toto rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmenil alebo zrušil. Aj lehota 15 dní sa vzťahuje len na vydanie poverenia, a nie na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti. Žalobca nepreukázal, že by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, pričom orgánom kompetentným preskúmať či došlo k zbytočným prieťahom je ústavný súd. Čo sa týka uplatnenej náhrady škody, namietal, že žalobca nepreukázal

jednak vznik a jednak ani výšku škody. Pri uplatnení náhrady nemajetkovej ujmy poukázal na skutočnosť, že nie je preukázaný vznik nemajetkovej ujmy ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch, pričom žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne. Žalobca nepreukázal splnenie základných zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., preto je právne neopodstatnená.

Svoju neúčasť na pojednávaní zástupca žalovaného ospravedlnil, a preto súd pojednával v jeho neprítomnosti.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením písomných podaní účastníkov aj s prílohami, spisu 14Er/312/2009 Okresného súdu Rimavská Sobota, úradného záznamu o obsahu spisu 16Er/386/2009 Okresného súdu Rimavská Sobota, ako aj žiadosti a uznesenia zo dňa 21. 07. 2010 a 17. 05. 2011z uvedenej veci a oboznámením spisov 3Er/628/2009 a 2Er/865/2009 Okresného súdu Rimavská Sobota a vec posúdil takto:

Žalobca opiera svoju žalobu o nesprávny úradný postup Okresného súdu Rimavská Sobota vo veciach 14Er/312/2009, 16Er/386/2009, 3Er/628/2009 a 2Er/865/2009 (nevydanie rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok) a na tomto základe žiada náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon"), keď žalovaný na jeho žiadosť podľa § 15 ods. 1 zákona o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pozitívne nereagoval.

Podľa § 9 ods. 1 zákona (v znení do 31. 12. 2012, teda v čase, kedy malo dôjsť k tvrdenej škode) "štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb."

Podľa § 9 ods. 2 zákona "právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda."

Podľa § 17 ods. 1 zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d/ závažnosť následkov ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Na to, aby bolo možné žalobcovi priznať uplatňovanú náhradu škody a nemajetkovú podľa § 17 zákona, museli by byť splnené kumulatívne tri základné podmienky, a to 1/ existencia škody (majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, 2/ nesprávny úradný postup orgánu štátu a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 120 ods. 1 O. s. p. "účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci."

Podľa § 120 ods. 4 O. s. p. "všetky dôkazy sa musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a O. s. p.) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy označené a

predložené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a O. s. p."

Sporové konanie je ovládané takto ovládané prejednávacou zásadou, keď je na účastníkoch, aby tvrdili a dokazovali rozhodujúce skutočnosti. Dôkazné bremeno ako inštitút procesného práva stíha toho účastníka, v koho záujme je, aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva a účastníkom tvrdená, bola v konaní preukázaná ako pravdivá. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané jeho tvrdenia; dôsledkom jeho neúspechu je účastníkov procesný neúspech.

Zo spisu 14Er/312/2009 Okresného súdu Rimavská Sobota (u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vedeného pod spis. zn. R. XXXX/XX), na základe ktorého bola podaná žaloba 12C/230/2012, súd zistil, že dňa 19. 06. 2009 bola u exekútora spísaná zápisnica o podaní návrhu na vykonanie exekúcie a na jej základe dňa 20. 07. 2009 bola podaná na súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci žalobcu ako oprávneného proti povinnému O. E. pre vymoženie 726,99 eur s prísl. a to na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v Bratislave. Na výzvu súdu zo dňa 14. 09. 2009 Stály rozhodcovský súd (po dvoch žiadosťiach o predĺženie lehoty a urgencii súdu) predložil 23. 11. 2009 žiadaný spis SR 00577/09. Uznesením zo dňa 09. 06. 2011 súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, lebo dojednanie rozhodcovskej doložky v predmetnej spotrebiteľskej zmluve je neprímeranou podmienkou a je v rozpore s príslušnými ustanoveniami najmä § 52 a nasl. Obč. zák. ako aj v rozpore s ustanoveniami smernice 93/13/EHS. Po právoplatnosti uznesenia súd exekúciu zastavil.

Zo spisu 16Er/386/2009 Okresného súdu Rimavská Sobota (u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vedeného pod spis. zn. R. XXXX/XX), na základe ktorého bola podaná žaloba 12C/275/2012, súd zistil, že dňa 24. 07. 2009 bola u exekútora spísaná zápisnica o podaní návrhu na vykonanie exekúcie a na jej základe dňa 27. 08. 2009 bola podaná na súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci žalobcu ako oprávneného proti povinnému S. E. pre vymoženie 504,35 eur s prísl. a to na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v Bratislave. Súd si dňa 08. 03. 2010 vo veci vyžiadal spis od rozhodcovského súdu, ktorý však súdu nebol zaslaný, ale uvedeného dňa, teda 08. 03. 2010 exekútor doručil súdu zmluvu o úvere a všeobecné podmienky poskytnutia úveru. Následne súd uznesením zo dňa 21. 07. 2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, lebo v danej veci rozhodcovským rozsudkom bolo priznané aj plnenie právom nedovolené, toto nedovolené plnenie, prípadne plnenie rozporné s dobrými mravmi nie je možné oddeliť od ostatného vymáhaného plnenia, a preto musel byť návrh zamietnutý v plnom rozsahu. Na odvolanie oprávneného proti uvedenému uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom sudca uvedené uznesenie zrušil, nariadil vydať poverenie na vykonanie exekúcie a toto poverenie bolo vydané 24. 06. 2011. Žalobca v žalobe 12C/275/2012 uplatnil náhradu za tvrdené prietahy od 24. 07. 2009 (podanie návrhu exekútorovi) do rozhodnutia o tejto žiadosti, čo podľa uvedeného exekučného spisu bolo 21. 07. 2010.

Zo spisu 3Er/628/2009 Okresného súdu Rimavská Sobota (u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vedeného pod spis. zn. R. XXXXX/XX), na základe ktorého bola podaná žaloba 16C/189/2012, súd zistil, že dňa 02. 11. 2009 bola u exekútora spísaná zápisnica o podaní návrhu na vykonanie exekúcie a na jej základe dňa 26. 11. 2009 bola podaná na súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci žalobcu ako oprávneného proti povinnému R. G. pre vymoženie 1.877,46 eur s prísl. a to na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v Bratislave. Súd si dňa 02. 12. 2009 vo veci vyžiadal spis od rozhodcovského súdu, ktorý však súdu nebol zaslaný ani po uložení poriadkovej pokuty (rozhodcovský súd ho doručil súdu až po rozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia). Uznesením zo dňa 16. 09. 2010 súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, lebo dojednanie rozhodcovskej doložky v predmetnej spotrebiteľskej zmluve je neprímeranou podmienkou a je v rozpore s príslušnými ustanoveniami najmä § 52 a nasl. Obč. zák. ako aj v rozpore s ustanoveniami smernice 93/13/EHS. Oprávnený (žalobca) podal proti uzneseniu odvolanie, ktoré vzal späť, odvolacie konanie bolo zastavené a prvostupňový súd exekúciu zastavil.

Zo spisu 2Er/865/2009 Okresného súdu Rimavská Sobota (u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého vedeného pod spis. zn. R. XXXX/XX), na základe ktorého bola podaná žaloba 16C/230/2012, súd zistil, že dňa 13. 08. 2009 bola u exekútora spísaná zápisnica o podaní návrhu na vykonanie exekúcie a

na jej základe dňa 25. 09. 2009 bola podaná na súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci žalobcu ako oprávneného proti povinnému G. D. pre vymoženie 525,76 eur s prisl. a to na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v Bratislave. Súd si dňa 12. 11. 2009 vo veci vyžiadal spis od rozhodcovského súdu, ktorý však nebol súdu zaslaný, avšak do spisu bola založená zmluva o úvere (nie je na nej dátum doručenia súdu). Uznesením zo dňa 03. 09. 2010 súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, lebo dojednanie rozhodcovskej doložky v predmetnej spotrebiteľskej zmluve je neprijateľnou podmienkou, ktorá je v zmysle ust. § 53 ods. 5 Obč. zák. neplatná. Oprávnený (žalobca) podal proti uzneseniu odvolanie, ktoré vzal späť, odvolacie konanie bolo zastavené a prvostupňový súd exekúciu zastavil.

Exekučným titulom vo všetkých veciach bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle ust. § 44 ods. 1 Ex. por. (zák. č. 233/1995 Z. z.), jedná sa teda o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Ex. por. v znení v rozhodnom období ("podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených").

Podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Ex. por. podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade (c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila a (d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Bez ohľadu na rôzne výklady ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d/ Ex. por. v znení pred 01. 06. 2011 a po tomto dátume, pod slovné spojenie rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených je možné a potrebné zahrnúť i rozhodcovské rozsudky, vydané rozhodcovskými súdmi alebo vydané jedným rozhodcom.

Podľa § 44 ods. 2 Ex. por. v znení v rozhodnom období (teda od 01. 12. 2006)

"súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V predmetných exekučných veciach žiadosti o udelenie poverenia na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu boli podané na súd (1) 20. 07. 2009, (2) 27. 08. 2009, (3) 26. 11. 2009 a (4) 25. 09. 2009. Na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti lehota (ako to vyplýva z vyššie citovaných ustanovení Ex. por.) zákonom stanovená lehota nie je (lehota je len na vydanie poverenia), súd však bol povinný rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia bez zbytočných prieťahov. Súd v dňoch (1) 09. 06. 2011, (2) 21. 07. 2010, (3) 16. 09. 2010 a (4) 03. 09. 2010 vo všetkých veciach rozhodol. Exekučný súd bol povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie, pričom v prvom rade je povinný skúmať, či podklad, na základe ktorého súdny exekútor žiada o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je spôsobilým exekučným titulom v zmysle ust. § 41 Ex. por. V prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať.

Exekučný súd v zmysle vyššie uvedených kritérií, uvedomujúc si, že výkon rozhodnutia je integrálnou súčasťou práva na súdnu ochranu, vzhľadom na zložitost' vecí, význam konania pre oprávneného a povinného, časovú náročnosť posúdenia exekučného titulu a jeho súladu s vnútroštátnym právnym poriadkom a predpismi EÚ (v čase vedenia predmetných exekučných konaní mnohé otázky v súvislosti s rozhodcovskými zmluvami ešte neboli jednoznačne zodpovedané, čomu nasvedčuje aj to, že žalobca ako oprávnený podal proti uzneseniam o zamietnutí žiadostí o udelenie poverenia v desiatkach obdobných vecí odvolania, ktoré potom vzal späť, čo je súdu známe z rozhodovacej činnosti), potreboval na túto činnosť určitý čas.

Súd postupoval v súlade s právnymi predpismi, keď podľa § 44 ods. 2 Ex. por. skúmal predložený exekučný titul, a to rozhodcovský rozsudok. Na podporu tohto súd tu poukazuje napr. na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 1/2012, podľa ktorého " skúmaním platnosti

rozhodcovskej doložky (dohodnutej v spotrebiteľskej veci, t. j. vo veci vyplývajúcej zo spotrebiteľského právneho vzťahu, ktorým je právny vzťah založený právnou skutočnosťou - spotrebiteľskou zmluvou) súdy v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizovali svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom". Obdobne podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 135/2012 "iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý." Z odôvodnenia vyplýva, že "keďže exekučný súd zistil už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Ex. por., že exekučný titul vo forme rozhodcovského rozsudku predloženého oprávneným je v rozpore so zákonom, dospel k správne mu záveru, že nie sú splnené podmienky pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie."

Pokiaľ žalobca v žalobách uvádza, kedy súd rozhodol o žiadostiach a k akému omeškaniu v dňoch došlo, súd poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca podal žaloby tvrdiac, že exekučný súd nevydal rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote resp. v primeranom čase bez zbytočných prieťahov, na tomto základe aj uplatňuje náhradu škody. Nie je preto možné súdu pričítať čas od podania návrhov exekútorovi do podania žiadosti exekútora súdu o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na súd (exekútor má podľa § 44 ods. 1 Ex. por. predložiť návrh s exekučným titulom a žiadosťou o vydanie poverenia na súd do 15 dní, čo súd nemohol ovplyvniť a žalobca ani netvrdí, že by zo strany exekútora došlo k nejakému porušeniu povinnosti). Tiež nezodpovedajú skutočnosti tvrdenia žalobcu o tom, kedy bolo o žiadostiach rozhodnuté (v každej veci bolo rozhodnuté skôr, než to uvádza žalobca), a teda nejde v žiadnom prípade o taký časový úsek tvrdených prieťahov exekučného súdu, ako to uvádza žalobca.

Súd vo veci (pokiaľ ide o dobu od podania žiadosti na udelenie poverenia do rozhodnutia súdu o tejto žiadosti) rozhodoval aj s prihliadnutím na judikatúru Ústavného súdu SR, ktorá je ustálená v tom, že je potrebné skúmať, či v konkrétnom prípade bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa troch základných kritérií - zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Pojem zbytočné prieťahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho-ktorého úkonu súdu. Nedodržanie lehôt automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci (I. ÚS 70/02).

Tiež z odôvodnenia uznesenia zn. II.ÚS 245/2013-17, ktorým Ústavný súd SR odmietol sťažnosti žalobcu, ktorými namietal porušenie svojich základných práv, vyplýva, že žalobca pred okresným súdom inicioval značne vysoký počet exekučných konaní (stovky až tisíce exekučných konaní - návrhov v typovo obdobných veciach). Tento fakt je nevyhnutné vziať do úvahy a to smerom ku kritériám posudzovania prieťahov a v záujme ochrany práv a slobôd iných. Povinnosť všeobecného súdu vysporiadať sa s veľkým množstvom podaní sťažovateľa (žalobcu) ipso facto zvyšuje faktickú zložitosť vecí z dôvodov, ktoré vyplývajú zo správania sťažovateľa. V takýchto prípadoch je možné z ústavného hľadiska akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania predmetných konaní. Ústavný súd konštatoval, že povinnosť okresného súdu vysporiadať sa so všetkými návrhmi sťažovateľa sa tak nevyhnutne dostáva do konkurencie s povinnosťou tohto súdu poskytnúť súdnu ochranu bez zbytočných prieťahov a v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných konaní, ktorí sa pred dotknutým súdom uchádzajú o súdnu ochranu. Poukázal aj na obdobný názor v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 64/97.

Žalobca si uplatnil vo všetkých týchto veciach (obdobne ako v stovkách obdobných vecí) paušálne náhradu 125,- eur, ako je to rozpísané v prvom odseku odôvodnenia tohto rozsudku (70,- eur na správu pohľadávky, 40,- eur na udržiavanie a správu informačného systému a 15,- eur na administratívu), ale ničím nepreukázal, že skutočne mu k takejto škode a práve v tejto konkrétnej veci, teda v súvislosti s predmetnými exekučnými konaniami došlo, teda neuniesol v tomto smere dôkazné bremeno. Súd poznamenáva, že je mu známe, že žalobca si dal vypracovať znalecký posudok č. 1/2014 na stanovenie majetkovej škody, ide však o posudok o prepočtoch nárastu nákladov žalobcu od roku 2008 do roku 2012, teda ide o úplne všeobecný posudok (žalobca ním argumentuje v stovkách obdobných sporov), ktorý nepreukazuje škodu resp. jej výšku v žiadnej konkrétnej veci.

Žalobca nepreukázal, že u neho došlo ku škode, ktorú uplatňuje, teda nepreukázal, o akú konkrétnu hodnotu sa zmenšil jeho majetok v príčinnej súvislosti s tvrdým porušením právnej povinnosti v konkrétnych exekučných konaniach, na základe ktorých žaloby podal, tiež nepreukázal ani to, že pri

inom postupe súdu by získal od povinných celú vymáhanú sumu a tiež nepreukázal ani existenciu bezprostredného a priameho vzťahu medzi tvrdeným porušením právnej povinnosti a vznikom tvrdenej škody.

Žalobca, ktorý ako právnická osoba uplatňuje aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, by musel v konaní preukázať, aké závažné následky vznikli v jeho pracovnej (podnikateľskej) oblasti a to v bezprostrednej (nie iba tvrdenej) príčinnej súvislosti s tvrdeným porušením právnej povinnosti orgánom verejnej moci, žalobca však existenciu takýchto závažných následkov tiež nepreukázal.

Žalobca v žalobách uvádza, že ako dôkaz navrhuje spis exekučného súdu, poukazujúc na to, že vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučnom konaní, a takto dňa 02. 07. 2009 podal žiadosť o informáciu o stave konania, a obdobné podania podal v dňoch 23. 09. 2009, 13. 11. 2009, 25. 02. 2010, 30. 08. 2010, 23. 11. 2010 a 25. 05. 2011. K tomuto však súd uvádza, že úplne identický text žaloby je zrejme vo všetkých veciach u žalobcu vedených pod značkami NZP, keď napr. len tento senát má desiatky obdobných vecí, kde vo všetkých sa tento text uvádza, pritom však bolo zistené aj v tejto veci, že takéto podania v predmetných exekučných spisoch (a ani v jednom z ďalších obdobných vecí, ktoré senát rozhoduje) nie sú a iný dôkaz ako exekučný spis žalobca v tomto smere nenavrhol. Pritom však možno konštatovať, že samotné žiadosti o informáciu o stave konania by nič nemenili na posúdení tejto veci.

Keď žalobca nepreukázal, že by v exekučných veciach, na základe ktorých žaloby podal, boli splnené zákonné podmienky pre zodpovednosť štátu podľa zákona, keď nepreukázal splnenie kumulatívne všetkých troch základných podmienok (nesprávny úradný postup, existencia škody a príčinná súvislosť - ako je to rozpísané vyššie), súd žalobu podľa § 17 zákona ako neodôvodnenú zamietol, keďže pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy by museli byť splnené (kumulatívne) všetky tri vyššie uvádzané zákonné podmienky.

K obrane žalovaného súd poznamenáva, že zo žaloby je zrejmé, že žalobca sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy na základe nesprávneho úradného postupu súdu v exekučnej veci, ktorá bola dostatočným spôsobom identifikovaná. Keď žaloba bola zamietnutá ako neodôvodnená, nie je dôvod ani na zisťovanie, či bola podaná žiadosť žalobcu podľa § 15 ods. 1 zákona riadne predbežne prerokovaná.

Žalovaný si pri podaní vyjadrenia uplatnil právo na náhradu trov konania (bez ich vyčíslenia), náhrada trov mu pri vyhlásení rozsudku podľa § 142 ods. 1 O. s. p. bola priznaná, avšak žalovaný si tieto trovy nevyčísľil podľa § 151 ods. 1 O. s. p. do 3 pracovných dní po vyhlásení rozsudku, a preto mu súd náhradu trov konania podľa § 151 ods. 2 O. s. p. nepriznal, keďže zo spisu nevyplýva, že by žalovanému trovy vznikli.

Keď žalobca nepreukázal, že by v exekučných veciach, na základe ktorých žaloby podal, boli splnené zákonné podmienky pre zodpovednosť štátu podľa zákona, keď nepreukázal splnenie kumulatívne všetkých troch základných podmienok (nesprávny úradný postup, existencia škody a príčinná súvislosť - ako je to rozpísané vyššie), súd žalobu podľa § 17 zákona ako neodôvodnenú zamietol, keďže pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy by museli byť splnené (kumulatívne) všetky tri vyššie uvádzané zákonné podmienky.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde písomne v 2 vyhotoveniach.

V odvolaní je potrebné popri všeobecných náležitostiach (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p. konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich

skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.